

Ових дана почео је наградни конкурс „Европа у Србији“ у коме наши грађани треба да предложе фотографије по којима се препознаје присуство или дух Европе у Србији. Победници ће бити награђени пропагандним путовањима по Европи, а грађани Србије имаће своје утиске о томе колико смо ми европска земља и колико смо још далеко од те Европе. Све ово је у склопу изузетно појачане (и из ЕУ и из земље) кампање да се коначно дефинише јасна перспектива Србије у погледу придруживању ЕУ. Здраворазумско питање, које се намеће сваком ко иоле озбиљно прати процесе на Западном Балкану јесте откуд одједном то појачано инсистирање за приближавање Србије ЕУ, у официјелним структурама, насупрот, сада, по истраживању јавног мњења („Данас“, 6.4.2011), већ већинском расположењу грађана Србије да у Унију не улазе? Како и зашто је дошло до преокрета у Србији да се подршка од више од 80 посто за улазак у ЕУ спусти на мање од 50 посто?

Демистификацијом политике и интереса које на овим просторима (и не само њима) имају светске велесиле, као и њихови балкански експоненти, омогућено грађанима Србије да сазнају праву улогу и положај који имају у тим процесима. Обиље изјава релевантних учесника у догађајима у последњих двадесетак година на нашим просторима, створило је могућност да се до релативно поуздане истине дође. Из делова мемоара непосредних учесника (Кол, Геншер, Туђман, Сушак, Де Микелис, Изетбеговић, Ругова, Тупурковски, Јовић, Чомски, Тони Блер, Весли Кларк, Карла Дел Понте, Џефри Најса) о крвавом распаду СФРЈ, сазнало се да је до растурања СФРЈ дошло вољом „међународне заједнице“ оличене у ЕУ (односно пре свега Немачке) и Америке. Више није никаква тајна да су Словенци, Хрвати, Муслимани, Македонци, а потом и Шиптари у договору и уз пуно учешће Немачке, Америке и под војном НАТО претњом (а на крају и интервенцијом без одобрења УН) разбили чланицу УН. Иако са мале (довољне?) историјске дистанце, имамо сведочења о системском преуређењу (уништавању и разарању) ових простора у циљу стварања „Новог светског поретка“ који је заиста створен, али је на срећу човечанства трајао само пар година.

Данас наши грађани са дистанце посматрају сличан сценарио у Либији, и могу да се подсети „објективности“ у стварању медијске слике „Си-Ен-Ен типа“ којом се правда једна заштитничка хуманитарна „политика“ која ће довести до инсталирања

„међународно“ прихватљивог режима (елите) у Либији. Тај режим ће потом спровести реформе и транзицију, и на њихову „срећу“ довести све грађане Либије пред врата ЕУ.

Наш, по стандардима „међународне заједнице“, прихватљив режим наметнуо се као добар успостављач неолибералне привреде, грађанског друштва, НВО, људских права ЕУ и НАТО типа. Наша власт и њене једнино овлашћене (а добро и плаћене) „свезналице“ промовисане после петог октобра, гурнули су српско друштво у ток једне струје у светским процесима који на дуги рок не иде у прилог нашем развоју. Иако скривани и свим могућим медијским манипулацијама и склањани у страну од наше јавности, догађаји у свету, а посебно у нашој земљи ипак не остају скривени. Демистификују се и руше сви покушаји владајуће елите да грађане Србије задржи у стању незнања. Милан Николић, једна од перјаница 5. октобра, у Другом дневнику РТС 11.03.2011 изјавио је да је покојни премијер Ђинђић крив што је довео људе који су са њим повели Србију онако како им је сугерисао Запад, неолибералним путем, који се кратко после тога показао као погубан по многе, а наравно и Србију.

Испразна реторика данашње власти, којом се покушава прикрити чињеница да је једна неспособна власт до краја довела процес двадесетогодишњег, не само тапкања у месту, већ и њеног назадовања у готово свим сегментима и заостајања поготово у процесима научно-технолошког развоја, не даје више никакве резултате. Та и таква власт је и главни промотер придруживања Србије ЕУ. Онда је логично да грађани који немају поверење у погледу свакодневне, по њих најбитније економске политике коју води режим, немају ни поверење у основну идеју која им се десет година сугерише као спасоносно решење за све њихове животне проблеме. Чак и кад режим побољшање материјалног стања грађана представља као врховни циљ уласка у ЕУ, поставља се питање да ли је то реално имајући у виду догађања у Грчкој, Ирској, Португалу... Колико је то економски успешна извесна будућност? Постепено формирање неких заједничких фирми и подухвата на простору СФРЈ показује да нас је требало раставити (крваво) да би нас онда живот (ЕУ регионална сарадња) убедио како смо јачи (привредно) ако смо заједно. И ко је онда ту луд? Европа која се у тренутку рушења граница међу својим чланицама, свим силама упињала да на просторима наше бивше заједничке државе направи што више тих граница које ће нам свима искомпликовати животе на разне начине (а пре свега заувек угасити хиљаде породица уз стотину хиљада жртава), или ми који смо допустили да се то догоди. Раздробе, самелу, а онда после постану саветници за дебеле паре (наравно у оквиру хуманитарне помоћи), како да се заједништвом направимо јачи и конкурентнији.

И кад све то искусимо на својим плећима (ко преживи), и видимо како је виртуелна стварност само начин јаких да се припреми терен да до својих циљева дође (на разне начине), сигурно постајемо свесни свих својих заблуда због такве „политике“. И

извршиоце такве политике лако препознајемо у садашњим српским властима (због којих више не верујемо ни правим путевима „без алтернативе“, ни користима од таквих путева).

Да ли је коначно и ЕУ увидела да је свеколико инсистирање на кажњавању Србије и условљавању да се испуне и неки немогући захтеви (зашто Американци не ухвате Бин Ладена), контрапродуктивно у очима (а поготово душама) наших грађана. Гумена лоптица која се много притиска више може да одскочи. У ком правцу? Помоћ која је постпетооктобарским властима у Србији пружана из ЕУ резултирала је масовним неповерењем грађана и у ЕУ и у српске власти. Неко је ту крив.